

A young girl with long red hair stands in a magical forest. She wears a blue patterned coat and a purple headband. She holds a small owl in her hands. The forest is filled with large trees, falling leaves, and floating feathers. The title 'DIVŮČARKA' is written in large yellow letters at the top.

Lene Kaaberbølová
DIVŮČARKA

POMSTA CHIMÉRY

Divočarka

Pomsta chiméry

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Lene Kaaberbølová

Divočarka: Pomsta chiméry – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Lene Kaaberbøllová
DIVŮČARKA

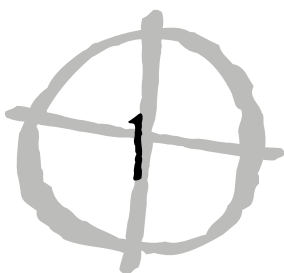
POMSTA CHIMÉRY

Lene Kaaberbølová

DIVŦČARKA

POMŠTA
CHIMÉRY

VRABČÍ SRDÍČKO

Byla jsem pták. Vzduchem jsem se nesla na šedohnědých vrabčích křídélkách, prolétávala mezi větvičkami a listy. Přišlo jaro, možná teprve předjaří, a vzduch voněl probouzejícím se životem a přírodou v rozpuku. Na větvích rašily lákavé pupeny, jen je sezobnout.

Částečně jsem si uvědomovala, že se mi to zdá. Věděla jsem, že za normálních okolností nejsem vrabec, ale holka, že se jmenuju Klára a rozhodně nemám křídla, zobák ani nepovažuji vrbové výhonky nebo slupky od semínek za příhodnou snídani. Přesto jsem v tu chvíli skutečně letěla lesem a vnímala jaro, cítila namáhavé mávání křídlů, všimla si, jak jsem spáry bezděky sevřela kolem tenké větve, když jsem kdesi přistála, abych zobákem klovla do šťavnatého pupence.

Najednou na lesní půdě cosi upoutalo mou pozornost. Plod. Oranžovočervená, mírně seschlá bobulka jeřabiny, kterou nikdo nesnědl! V tuto roční dobu to byla docela vzácnost a při pohledu na ni mi ve vrabčím bříšku zakručelo. Přesto jsem k ní hned neslétla. Protože ta bobule ležela vedle... čehosi jiného. Váhala jsem, co to vlastně je. Cítila jsem, že je to něco cizího, že to do tohoto jarního lesa bujícího životem nepatří. Zakrývaly to tlející listy. Nebyly jen seschlé, ale zvláště bez života. Šedá síťovina bez jakékoli barvy, holé žebroví listů zcela odumřelo.

Listy schnou a opadávají, to není nic převratného. Děje se to rok co rok a z listů na zemi se radují brouci, žížaly a spousta chutných a křupavých hmyzích druhů. Tohle ovšem... bylo jiné. V obraných kostříčkách listů se hmyz nerochnil, nic se jimi nehemžilo, nehryzalo je, nechrouvalo.

Nelíbilo se mi to. Jenže... jeřabiny jsou taková pochoutka. A tahle bobulka mě s každým pohledem lákala čím dál víc. Oranžová barva volala: „Jsem mňamka!“, vůně cvrlikala: „Pojď si mě smlsnout!“ Celý plod působil tak křehce, sladce a dužnatě, navíc už je to dávno, co všechny výtečné podzimní plody obyvatelé lesa rozklovali, otrhali a spořádali.

Slétla jsem na spodní větev. Od jeřabiny mě dělilo pouhých pár mávnutí křídly...

Ach, strašně se mi sbíhaly sliny.

Měla jsem na ni takovou chuť...

Nicméně jsem se k ní nedostala.

Křídla mi ztuhla. Drápky se párkrát zatnuly a pustily větev, již svíraly. Zavrávorala jsem a spadla. Nedokázala jsem roztáhnout křídla, nedokázala jsem se pohnout, zachránit se, jakkoli zasáhnout. Vrabčí srdíčko mi bušilo do hrudního koše, krev mi prudce proudila žilami a stejně... stejně jsem nebyla s to se hnout. Něco mě lapilo, něco neviditelného, ale hladového a mnohem silnějšího než já, ochromilo mě to, vymáčklo to ze mě život, z křídel mi to dralo peří, kosti se mi lámaly jako špejle. S tupým nárazem jsem přistála na zádech v zetlelém listí. Předtím než mi vylezly oči z důlků a praskly, jsem jako poslední zahlédla nebe vzhůru nohama, šedou síťovinu listů a ohnivě rudý plod, který už nikdy nezískám.

„Kláro!“

Divoce jsem zašermovala rukama, praštila se o něco tvrdého a hranatého. Místo křídel jsem měla paže. Vstala jsem, točila se mi hlava a podlamovala kolena. Musela jsem se něčeho chytit, abych neomdlela. Šmátrala jsem před sebou a sevřela větrovku. Přitáhla jsem se k bundě visící na háčku před učebnou přírodopisu.

„Co je s tebou?“ dělал si starosti Oskar. „Je ti špatně nebo co? Chováš se jako blázen.“

Kdyby se nejednalo o Oskara, určitě bych si to nechala pro sebe. On ale věděl skoro o všem. Že je moje teta divočarka, že i já jsem svým způsobem divočarka, přestože nijak zvlášť dobrá, a že se mi od chvíle, kdy

mě Kocour škrábl do čela a teplým hrubým jazyčkem slízl mou krev, život převrátil naruby.

„Proměnila jsem se v ptáka,“ vyhrkla jsem. „Létala jsem jako pták, jenže pak... jsem umřela.“

Kdosi za mými zády se rozhihňal, samozřejmě Josefína K. Jedna z těch slepic ode mě ze třídy.

„Klára je prý pták!“ vykřikla dost nahlas. „To ses do něj jako převtělila nebo jak? Promiň, já na kouzla totiž nevěřím. Nemohla bys trochu zamávat křídly, abys nás přesvědčila?“

Vůbec jsem se nemohla soustředit na to, abych ji nějak odbyla nebo to obrátila v žert, přestože jsem si uvědomovala, že to by bylo nejmoudřejší. Srdce mi bušilo stejně splašeně jako tomu vrabčákovi a já se musela nejdřív špičkami prstů dotknout očních víček, abych se ujistila, že pod měkkou kůžičkou mám jako vždycky bulvy, kulaté a celé, nikoli lepkavé jako rozšláplou bobuli. Co toho vrabce zabilo?

A proč – proč a jak jsem mohla snít, když jsem vlastně plně bděla? V jednu chvíli jsem stála na chodbě vedle Oskara a vzápětí...

„Kláro.“ Oskar mě štouchl do paže. „Nemám třeba skočit pro nějakého učitele?“

„Ne. Ne, jsem v pohodě. Já... jsem se trochu zasnila.“

Poznal na mně, že si vymýšlím, ale mlčel. Za to, že mě ostatní popichovali, mohl on. Neutahovali si z nás jen proto, že nás považovali za páreček – my spolu mimochodem nechodíme, jsme akorát nejlepší kamarádi –

ovšem taky proto, že jsem čarodějka. Chci říct, že si ze mě dělali legraci, poněvadž si mysleli, že sama sebe považuju za čarodějkou ovládající všechny možné čáry máry. Oskar to práskl spolužákovi Theisovi a ten samozřejmě neuměl držet jazyk za zuby, takže to teď věděla celá škola. Nehledě na to, že ostatní samozřejmě nechápali zhola nic a absolutně netušili, co to znamená být divočarka, co je v jejích silách a co ne.

V tuhle chvíli jsem očividně byla s to se na chodbě před třídou proměnit v ptáka. To byl teda neobyčejně příšerný začátek dne.

„Klidně běž,“ navrhla jsem Oskarovi, měla jsem totiž za to, že by měl jít dolů na hudebku. „Sejdeme se potom.“

Cestou pryč se dvakrát ohlédl přes rameno, ale odešel. I on si uvědomoval, že je nejlepší neupoutávat na sebe moc pozornost. Když Oskar na dva dny zmizel, protože ho unesla Chiméra, myslela si jeho máma, že spolu hrajeme nějakou přiblblou hru na hrdiny, a tvrdila, že kvůli tomu prý „ztratil pojem o realitě“. Byla by nejraději, abychom se spolu tak často nevidali, a chudáka Oskara každou druhou středu posílala na jakousi terapii.

Nenápadně jsem se opřela o chladnou zeď a snažila se dělat jakoby nic. Josefína K. se chystala trousit další humorné poznámky a už vykládala Ině z vedlejší třídy něco o ptácích, křídlech a Klářiných ujetých nápadech.

Ze všech sil jsem předstírala, že jsem v pohodě, ale bylo mi smutno a ukrádal se do mě strach. Smutno, protože... protože se mi to sice zdálo, jenže úplně živě. Vrabčí srdíčko puklo, ptáček umřel. Svírala mě z toho úzkost.

A strach, protože... jsem dosud nikdy přes den ne-
snila. Navíc co kdyby... co kdyby to přece jen nebyl
pouhý sen?

JEZEVCÍ A JINÁ ZVÍŘATA

Jaro klepalo na dveře – nejen ve vrabčákově lese ve snu, ale i ve skutečnosti. Zlatice žlutě zářily proti mokřým štítům domů a sluneční třpyt se zrcadlil v loužích na šterkových cestách v Lunárním parku. Posadila jsem se na vlhkou lavičku, zatímco Oskar z povinnosti venčil Luffeho, svého černého labradora, a obcházel s ním obvyklou trasu. Kocour seděl vedle mě a s přezíravým opovržením psa sledoval.

„Kocoure?“ zašeptala jsem.

Co je?

Odpověděl mi líně, tak nějak odevzdaně. Někdy mi jeho hlas v hlavě zněl, jako by nikdy nedělal nic jiného, než se válel na měkoučké pohovce a chlemtal smetanu. Jindy působil hrubý a prskal, až by jeden uvěřil,

že je největší a nejzlejší Kocour z vnitrobloku, který kdy zatnul dráp do protivníka v boji o odpadky. Dneska nasadil tón à la „rozvaluju se na gauči“.

„Asi... asi bych si potřebovala promluvit s tetou Isou.“ Celý den jsem o tom vrabci dumala. Ne nepřetržitě, samozřejmě se mi přihodila i spousta běžných věcí, absolvovala jsem výuku, oběd, přestávky a popovídala si s ostatními a tak, ale mezi tím vším jsem na vrabce myslela. Hned jak mě nezaměstnávalo něco jiného.

Kocour se neptal proč. Prostě mi vyskočil na klín a očichal mi bradu, nos, oči i vlasy. Na okamžik si sedl na své široké rozložené pozadí a pravou packu mi opřel o rameno. Opatrně, aniž vystrčil drápky, mi ji pak položil mezi obočí, přesně tam, kde mě sám před půl rokem zranil. Dodnes tam mám takřka nezřetelné bělavé podlouhlé jizvy.

„Co to děláš?“ zeptala jsem se trochu nervózně.

Neodpověděl mi. Vždyť se vlastně nic nestalo. Nic jiného, než že jsem se znovu rozpomněla, jaké bylo prožít vrabcovu smrt. To mi taky docela stačilo. Zachvěla jsem se po celém těle a ruka mi vyletěla k srdci, druhou jsem se pokusila zastínit si oči.

Kocour syčel, nadouval se, až se mu zježil celý kožíšek. Už tak byl obrovský, skoro stejně velký jako Luffe, nicméně pokud se naježil, působil obrovský. Ve zlatavých očích mu jiskřilo.

Jdeme, vyzval mě.

„Ted’? Ale...“

Ted’.

„No ale... co Oskar. A máma. Musím jim aspoň říct...“
Jenže s Kocourem nemá smysl diskutovat. Nechápe, proč je dobré být doma ve smluvený čas a proč by měl někomu říkat, kam jde. Nebo mu to je prostě fuk.

Elegantním kočičím skokem se snesl na cestičku a já najednou neviděla Oskara, forzýtie ani město okolo parku. Všechno zmizelo v husté mlze, která značila, že už jsme na divokých stezkách, přestože jsem dosud pod zadkem cítila lavičku.

„Kocoure! Ne!“

Ideme.

Nebylo zbylí. Kdybych byla jako divočarka co k čemu, jistě bych dokázala sama rozhodovat o tom, jestli se vydám na divoké stezky, nebo ne, a taky bych se na nich vyznala. Jenže se to se mnou mělo tak, že jsem bez pomoci nezvládla vyhledat ani tetu Isu, a když Kocour zavelel *Ted’*, znamenalo to holt *ted’*.

Ocitli jsme se tam vcukuletu. Přestože teta Isa bydlela v samém nitru hlubokých lesů – autem bychom se tam kodrcali spoustu hodin po hodně vymletých cestách – sotva jsem dopsala rychlou esemesku Oskarovi a už jsme se vynořili v cíli.

hejna ptáků. Po dvoře se producíroval pářeček divo-
kých kachen a káchal v loužích. Z Trumbery ani z Ko-
coura si ti dva zjevně nic nedělali. Nebyl k tomu důvod.
Na to, aby jim Trumbera ublížil, byl moc velký dobrák
s vybranými způsoby a Kocour zjevně zastával názor,
že je honění kachen pod jeho úroveň. Ze stáje se ozvalo
ospalé soví húú, to byl Tu-Tu tety Isy. Určitě vysedával
na trámu a pokoušel se příjemně prospat den.

Vstoupila jsem za tetou Isou do chodby, pověsila si
péřovku na háček a zula si pohorky. Stály tam jedny,
které už jsem dobře znala.

„Je tu Kahla?“ zeptala jsem se. Kahla brala u tety Isy
divočarské lekce a chodila k ní na výuku několikrát
do týdne.

„Ano,“ odpověděla teta. „Teď je ovšem zabraná
do úlohy, takže na ni nemluv, dokud se sama neozve.“

No vážně. U velkého pracovního stolu ve světnici
seděla Kahla, jako obyčejně nabalená do asi tak osmi
vrstev barevných svršků. Na havraních vlasech měla
naraženou pruhovanou čepici, přestože seděla uvnitř.
Oči měla zavřené, ale v pravé ruce třímala tužku,
kterou chvílemi trhavě přemísťovala po listu papíru
ve skicáku.

Neviděla jsem ji celou věčnost. Nakonec jsme se do-
cela skamarádily, ačkoli zpočátku to vloni na podzim,
když mě teta Isa měla naučit, jak přežít jako divočarka,
moc slibně nevypadalo. Kahla byla šikovná. Uměla
všechno, co já ne, a jen stěží jsem na ni občas nežárčila.

Všechno, co mně připadalo jako docela dřina, pro ni totiž byla brnkačka. Zkraje ani nijak nezastírala, že ji neskutečně štve být ve dvojici s naprostým nováčkem. Přesto mi pomohla ve chvíli, kdy jsem to nejvíc potřebovala, a od té doby jsme spolu vycházely lépe.

Projít kolem ní a nepozdravit ji mi připadalo trochu zvláštní, ale myslím, že nás vůbec nezaznamenala. Kromě ruky třímající tužku nehnula brvou, skoro mi připadala jako odlitá z plastu, jako nějaký zahradní trpaslík.

„Co to dělá?“ zeptala jsem se šepem tety Isy.

„Nemusíš šeptat,“ odpověděla. „Jen ji neoslovuj jménem, to by ji mohlo vyrušit. Je na divoké cestě. Půjčuje si oči a uši zvířat, která ji v sobě nechají hostovat.“

„Já měla za to, že...“ Prsty jsem se dotkla drápanců na čele. Proto mě Kocour škrábl a olízl mou krev – abychom spolu mohli komunikovat. „Myslela jsem si, že je k tomu zapotřebí krev.“

„Krev spojuje. Vytváří propojení, jež nelze pro nic za nic rozvázat. Ona dělá něco jiného. Je pouhým hostem, cizincem, co navštěvuje zvířata, dokud ji v sobě nechají. Jakmile zvíře opustí, nic je k sobě nepojí, možná si dokonce ani nevzpomenou, že v nich byla.“

Neušlo mi, jak pečlivě se teta Isa vyhýbala Kahlině jménu. I Trumbera ji nechal na pokoji a Nicka kolem ní plachtila ve velkém nejistém oblouku, až nakonec poněkud neohrabaně přistála na ošoupaném křesle.

„Pffffff...“ vydechla. „Lítání je fuška!“

Trumbera si vylezl na svou oblíbenou pohovku. Měl i pelíšek, ale tam si lehal zřídka. Zrovna teď se v něm rozvaloval někdo jiný, jakási široká plochá hlava s bílými a černými znaky přecházející do urostlých šedých zad.

„Není to jezevec?“ zeptala jsem se.

„Je, samička,“ potvrdila můj odhad teta. „Srazilo ji auto a zlomilo jí pánev. Je skoro zhojená, ale sama si zatím neporadí, navíc bude co nevidět rodit.“

Vtom jsem si uvědomila, že zvíře není pouze tělnaté, jako jezevci obvykle bývají. Podrážděně po mně blýskla pohledem a schoulila se kolem velkého břicha. Nejsem si úplně jistá, jak moc bych tu byla vítaná, kdyby o tom rozhodovala ona.

„Jezevci jsou noční zvířata, víš,“ vysvětlila teta trochu omluvně. „Ze všeho nejraději by teď měla ticho a klid, aby se mohla vyspat do růžova. No ale posad se a povídej, co tě sem přivádí.“

Vmáčkla jsem se vedle Trumbery na pohovku a rozpovídala se o tom vrabčím snu. Teta Isa mi naslouchala a nepřerušovala mě, dokud jsem jí nevypověděla všechno.

„Co to mělo znamenat?“ zeptala jsem se.

Teta Isa zašilhala po Kahle, která dosud byla duchem nepřítomná.

„Je to sice zvláštní, ale vlastně to zní jako divoká cesta,“ usoudila. „Jako bys hostovala ve vrabci, nikoli však z vlastní vůle.“

„Ty myslíš... že to bylo skutečné?“

„Je to docela dobře možné.“

Sevřel se mi žaludek a v krajině srdeční zamrazilo. Věděla jsem, že drobná zvířata umírají každou chvíli, jasně že jsem věděla, že velká zvířata žerou malá a že se s tímhle aspektem divokého světa nezbyvá než smířit, pokud chci být divočarkou. Jenže tohle bylo něco jiného.

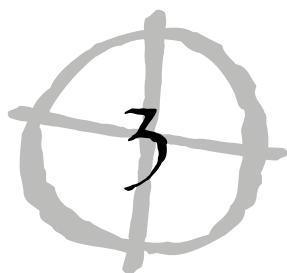
„Teto Iso...“

„Ano?“

„Pokud se to skutečně stalo... co podle tebe toho vrabce zabilo?“ Kůstky, co se snadno rozlámaly, srdce a oči, které něco sevřelo tak silně, až praskly, a přitom zabíjel někdo, koho vrabec neviděl, neslyšel ani necítil.

„To nevím,“ prohlásila teta. „Nicméně to asi budeme muset zjistit.“

VZLÉTNOUT VYSOKO

„Lehni si na zem a uvolni se,“ vybídla mě teta Isa. „Nejsi na to zvyklá a nevidím důvod, proč bys měla spadnout a praštit se.“

Poslušně jsem se natáhla na podlahu ve světnici. Kocour mi okamžitě zalehl nohy i břicho a zatnul mi drápy do mikiny. Zpráva zněla jasně: Bez něj se nikam nehnu. To mi vyhovovalo, protože sice možná s tou svojí svéhlavostí nebyl nejlepším tělesným strážcem, ale když už při mně stál, zarputile mě ochraňoval. Navíc jsem se zdaleka neuvolnila tak, jak teta Isa vyžadovala.

Kahla se vrátila ze své divoké cesty. Přestože seděla se zavřenýma očima ve světnici, do bloku si načrtla a namalovala část toho, co cestou spatřila: zvláštní

krajinu s hlubokými temnými údolími a vysokánskými zlatohnědými sloupy. Ukázalo se, že takhle vnímají brouci borovicové šišky, poznaly jsme pohled střízlíka skrze změt větvíček a klacků a mnohem větších uschlých listů buku, vlhký travnatý les vonící žížalami z pohledu ježka. Teta Isa pokyvovala hlavou a pochybovala ji. Vyzvala ji, aby vyprávěla, co cestou zažila. Myslím si, že jejím cílem nebylo jen přimět Kahlu mluvit kvůli úkolu, ale také mě povzbudit a uklidnit. Divoké cesty mohly být dobrodružné, dokonce zábavné, či přinést neobyčejný zážitek... To jsem na Kahle při vyprávění poznala. Jenže moje nedobrovolná divoká cesta – pokud to tedy skutečně byla divoká cesta –, skončila vrabcovou smrtí. Nechtělo se mi to zažít znovu. A už vůbec ne, pokud úkol spočíval v tom, vrátit se do míst, kde se vrabec zřítíl k zemi.

„Snaž se uvolnit,“ připomněla mi teta Isa po půlhodině už aspoň podvacáté.

„Jsem fakt klidná,“ procedila jsem.

„Ne, nejsi, má milá,“ zakřenila se. „Možná bychom mohly zkusit trochu odvaru z kozlíku lékařského.“

Ušklíbla jsem se. Kozlíkový čaj tety Isy chutnal poněkud trpce, přesto jsem si od ní šálek vzala.

„Dvě čajové lžičky sušeného kozlíku,“ prohodila Nicka celá dychtivá, „z té modré dózičky za heřmánkovým čajem. Už vím, kde najdu skoro všechno.“

Znovu jsem si lehla na zem. Po odvaru mi mravenčilo ve rtech a vážně jsem se cítila trochu klidněji. Asi to ale bylo spíš tím, že jsem dospěla k přesvědčení, že stejně k ničemu nedojde. Dost možná že Kahla dokázala poletovat a vtělovat se do brouků a ježků nebo střízlíků, jenže to já zjevně neuměla. Rozhodně ne silou vůle. Zívla jsem. Ne, dneska se určitě nic nestane.

Zdálo se mi, že se houpu. Výš a výš, čím dál prudčeji. Provazy mě řezaly do dlaní, jenže mně to bylo jedno. Zaklonila jsem se a natáhla nohy dopředu, abych se pořádně zhoupala, zvrátila jsem hlavu a podívala se přímo do nebe, do bílých oblačných krajin a blankytně modré oblohy. Zahlédla jsem jen úplnou špičku stromu, která pokaždé odněkud vykoukla.

„Dávej pozor!“ vykřikla moje mladší sestra. „Ne tak vysoko!“

Mladší sestru nemám, nemám vůbec žádnou sestru. Ve snu jsem ji ale měla.

Akorát jsem ji neposlouchala. Toužila jsem se zhoupnout ještě výš, toužila jsem se oprostít od země, pustit provazů, odletět. Kéž bych se stala ptákem, abych mohla letět daleko, předaleko.

Ve chvíli, kdy houpačka vylétla úplně nejvýš, jsem vyskočila. Nebe bylo azurové, vítr mi čechral vlasy, a jestli jsem kdy měla odletět, nastala ta pravá chvíle jistě teď.

Vzlétla jsem. Byl to krásný, nekonečně modrý okamžik.

Vzápětí jsem dopadla na zem. Narazila jsem tak tvrdě, až jsem měla dojem, že jsem si zlámala snad každíčkou kost v těle.

„Chiaro!“

Slyšela jsem v jejím hlase zděšení, ale neodpověděla jsem. Nehýbala jsem se a snažila se nedýchat. Klidně jsem se mohla zvednout – prakticky hned jsem věděla, že jsem si nijak vážně neublížila. Přesto jsem zůstala ležet, zcela bez hlesu.

„Chiaro. Vstávej.“

Sestřička se mě dotýkala, nejprve opatrně, ale postupně čím dál tím netrpělivěji. „Chiaro!“

Je po mně, uvědomila jsem si. Už tu nejsem. Jsem bílým obláčkem na modrém nebi a plynu v dál.

Zaslechla jsem vzlyknutí.

„Nezabila ses, že ne?“ ozvala se sestra.

Stále jsem zadržovala dech a nehnula brvou.

Sestřička propukla v pláč.

„Mami!“ křičela. „Ma-a-mi-i-i...“ vyrazela ze sebe trhaně v běhu – slyšela jsem její kroky. Na hlase jsem jí poznala, že je vyděšená k smrti.

„Počkej!“ převalila jsem se na bok. „Vrať se. Nic mi není...“

Trvalo mi dlouho, než se mi podařilo ji uklidnit. „Bála jsem se, že jsi umřela,“ opakovala pořád dokola. „Bála jsem se, že jsi umřela...“

„Kláro.“

To mě volala teta Isa.

„Co?“ vypadlo ze mě.

„Myslím, že jsi usnula. Asi by příště stačila pouze jedna lžička kozlíku.“

„Zdalo se ti něco?“ zajímalo Kahlu. „O nějakém zvířeti?“

„Ne,“ odpověděla jsem. „Jen o dvou holkách a houpačce.“

„To nezní jako divoká cesta.“

„Ne,“ souhlasila jsem. „To teda ne.“

Zvedla jsem se do polosedu. Skoro jsem cítila Kahliny oči v zádech. Dneska mi pomáhala a nikoli jen

z povinnosti, jenže to bylo svým způsobem ještě horší. Teď už jsem se na ni nemohla ani zlobit – akorát na sebe.

Proč jsem tak marná divočkarka? Jestli se tohle fakt mám naučit, proč to musí být tak těžké? Divoký svět mi obrátil celý život naruby, způsobuje mamince starosti, ostatní si mě kvůli němu dobírají, sama mám kvůli němu v hlavě zmatek – proč alespoň neovládám divočáry? Jako Kahla.

Kocour vstal a protáhl si hřbet – stále ještě stál na mně, všechny čtyři tlapy mi zabořil do břicha. Rozhodně nebyl lehounká kočička.

„Hop dolů,“ přikázala jsem mu. „Sotva můžu dýchat.“

Vrhl na mě zvláštní pohled. Pak pomaloučku polehoučku sestoupil na podlahu, hezky tlapku po tlapce. O nějakém „hop“ nemohla být řeč, ale aspoň že ze mě slezl.

„Mrzí tě to?“ ozvala se Nicka na křesle. Nožky s prsty natahovala před sebe a v ruce třímala notýsek, připravená zapsat něco zajímavého z mé divoké cesty. Zatím do něj nezakreslila jedinou čárku.

„Ne,“ prohodila jsem. „Jen... mě to unavuje.“

„Já jsem taky docela k ničemu,“ fňukla smutně. „Ale... cvičím se.“

To už bylo moc. Dokonce i Nicka byla svým způsobem lepší než já, protože se nevzdávala, a dokonce trénovala. Vstala jsem tak prudce, až jezevčice v psím pelíšku zavrčela.

„Kam jdeš?“ chtěla vědět teta.

„Domů.“

Vrhla po mně zkoumavý pohled.

„Jo,“ usoudila. „To bude asi nejlepší. Ať si máma nedělá starosti. Myslím, že bys měla přijít zase zítra. Zkusíme to znovu.“

„Mamince se to líbit nebude.“

„Já vím, že ne. Zakázala ti sem chodit?“

Zavrtěla jsem hlavou. „To ne. Ne takhle přímo.“

